

Từ Miệt Dưới Gởi về Miền Nam Nước Pháp

(cùng thân tặng sư huynh Giụ-Hùng CN9 và sư đệ Đắc-Ứng CN13)

VĨNH-NGỘ CN10

Võ huynh nhâ giám,

Chắc huynh đã đọc mấy lá “Thư từ Miệt dưới” đăng trên diễn đàn KSCN rồi? Trong lá thư kể chuyện hào hoa phong nhã, đệ có kể là “trong giờ học Cơ xường không phải ai cũng ăn mặc quần áo may bằng vải có thể ủi thẳng nếp ...” Cái chi tiết này tuy nhỏ nhặt nhưng nó gói ghém nhiều chuyện lắm. Bây giờ đệ bắt đầu kể nhé:

Cơ Nhạc 10 có một đệ tử họ Nguyễn, tên Văn Hoàng. Đẹp trai, con nhà giàu học giỏi nên lúc nào áo quần cũng bảnh bao lắm. Học ở lớp thì khôi nói rồi. Xuống Cơ xường hần lúc nào cũng diện quần dacron, áo teteron ủi nếp thật bén, rùi chạm tay vào dám chảy máu lắm chứ không chơi! Anh em thường bảo “trông anh Hoàng nhà ta giống như ông hoàng thiệt vậy bà con ơi!” Ngó quanh ngó quắt thấy có không ít sư huynh đệ cũng “bảnh chọe” như thế để góp phần không nhỏ cho cái tiếng tăm hào hoa của chúng đệ tử Cơ Nhạc. Thế là một “Ủy ban Hoàng gia” được triệu tập để chấm lấy 5 ông hoàng và sắp hạng luôn. Quý vị phải thừa nhận là chấm điểm các ông hoàng thì phải là ủy ban Hoàng gia mới được, và kết quả phải thật hoàn ... mỹ! Vì chả phải là thứ dân, chân lấm tay ... dầu mỡ, nên sắc diện được kể là có “chi số” cao nhất. Bảng sắp hạng được công bố như sau: đứng đầu là Ông Hoàng Võ (Võ Văn-Hoàng CN9), kế là Ông Hoàng Nguyễn (Nguyễn Văn-Hoàng CN10), sau đó là Ông Hoàng Thu (Nguyễn-Hoàng-Thu CN9), rồi đến Ông Hoàng ... gia (Vĩnh Nguyễn

CN9), sau chót là Ông Hoàng Giáo (Lê Hoàng-Giáo CN8) (Sorry nghe đại huynh, cái này do ủy ban chấm không có tư vị chứ không phải do tiêu đệ). Hai Ông Hoàng Thu và Hoàng gia chắc sư huynh chẳng còn lạ gì, là hai vị mà ít khi thấy chạy xe không, thường lúc nào cũng có người đẹp ôm eo ếch! Còn hai Ông Hoàng kia không biết sư huynh còn nhớ? Ông Hoàng Giáo khi học Cơ xường không biết mạnh dạn cỡ nào, chứ khi ngồi quán thấy ông ăn uống khê khàng, chậm rãi lắm. Người ta để dài móng tay cái hoặc trỏ thôi, còn ông để móng hai ngón tay út dài lắm. Nhìn thấy ông búng móng tay tách ... tách .. cứ như ông Hoàng đang “thời” com trong vương phủ vậy! Ông Hoàng Nguyễn thì chắc sư huynh còn nhớ. Vì ông ấy hay theo giúp tiêu đệ trong những buổi làm công tác sinh viên khi sư huynh đang là Phó Chủ tịch nội vụ. Trong bảng sắp xếp Hoàng gia, Hoàng Nguyễn chịu lép vế so với sư huynh là bởi tóc tai mà thôi. Hoàng Nguyễn bỏ trai không kém gì sư huynh, chi hiếm một nỗi có ông bố là Đại tá của quân lực VNCH nên trong gia đình ông bắt mấy cậu con trai hớt tóc đầu đinh ráo trội cho ... mát mẽ và ... dăng hoàng! Nếu Hoàng Nguyễn có được mái tóc bông bênh và cặp kính cận trông rất nghệ sĩ của sư huynh thì chưa biết “mèo nào sẽ cắn miu nào” nhi? Nghe nói “Ông bạn già” đang yên vui ở “xứ lạnh tình nồng” Canada. Nếu có đọc được những dòng này xin “meo” cho ta vài chữ bạn hiền nhé!

Nhắc tới quán ăn phía sau Kiều Nhạc đệ chợt

nhớ đến một thức uống thật đơn giản nhưng uống vào “đã” lắm. Những giờ học Cơ xường thường là một bờ hơi tai, như quai búa lò rèn, khiêng nồi kim loại của lò đúc, hoặc là giữa kim loại. Tra lời bài “Thư từ Miệt dưới 1” của tại hạ, sư huynh Giụ-Hùng đã vui nhộn kể chuyện học giữa nghe thắm quá. Càng giữa nó càng “bom bê”. Về “thành quá” này thì sư huynh không phải là độc nhất đâu. Đệ được anh em khen là khéo tay mà cứ giữa thì nó lại càng mô lên mới là oái gân chứ! Giữa gì thì còn phê chứ cái thứ giữa sắt này một cầm canh mà chả thú vị gì cả! Nhị vị sư huynh nhớ thức uống ấy chưa? Đó là Coca chanh muối. Bây giờ thì nghe xoàng lắm, chứ vào thời anh em mình còn luyện kiếm ở Cơ Nhạc thì Việt Nam có một nhà máy sản xuất Coca Cola đầu tiên ở bến Vân Đồn mới hoạt động chưa bao lâu, thì Coca chưa phổ cập lắm đâu. Giờ giải lao anh em ra quán gọi một ly cối Coca. Chanh muối thì phải để riêng để khách tự tay làm lấy. Bỏ vào một dúm muối quậy lên cho Coca xùi bọt trắng xóa xong mới nặn một miếng chanh nhỏ vào. Ưc một hơi dài buông ly xuống nghe người nó “phê” lắm sao! Hàng triệu con ti con vị trong dạ dày sừng rên ri! Đệ kể vụ ăn uống rất “trần tục” này là có lý do. Bởi vì cái món khoái khẩu này do một đệ tử Cơ Nhạc “sáng chế”. Lâu quá rồi đệ không nhớ một trong hai vị, Nguyễn Đình-Mẫn (CN10) hay Võ Văn-Hoàng (CN9) ai là người đã “đầu têu”? Hỡi Võ huynh chắc có câu trả lời rồi đó!

Trong bài viết “Tình nghĩa thầy trò” thật cảm động, cũng như trong thư gởi cho đệ, sư huynh có nhắc nhớ về Thầy Bùi Tiến-Rừng. Đệ còn nhớ, thời gian Thầy Rừng về làm Giám đốc là lúc trường mình sinh hoạt khởi sắc vô cùng. Với tài cao học rộng, cùng với nhiệt tình ân cần chăm lo cho tương lai nghề nghiệp của sinh viên, Thầy đã đầu tư biết bao tâm lực để mang đến cho Công Nghệ một sinh khí mới, sau đó hình thành những truyền thống thật đẹp để nhớ đời. Bắt đầu niên khóa 67-68 anh em mình có Lễ Nhập Môn, mời

kỹ nghệ gia viếng trường để chuẩn bị tìm việc cho sinh viên; mở lớp tập Karate để luyện thể lực, lớp dạy khiêu vũ để mở đường cho những nhịp bước vào thế giới phong nhã. Và cũng trong thời gian đó, trong vai trò đại diện sinh viên, sư huynh đã hết sức xông xáo, năng nổ với nhiều sáng kiến đóng góp cho đà vươn lên của Công Nghệ.

Đệ biết là khi nhận được Email đầu tiên của đệ thì sư huynh sẽ giật mình một phát. Sau đó cho “bộ nhớ” quay ngược chiều thời gian chắc huynh sẽ nhớ là hồi đó có một sư đệ cộng tác với sư huynh đặc lực lắm trong mọi sinh hoạt của Cơ Nhạc. Trong lá số tử vi của đệ cung Mạng chắc có sao Hóa Khoa chiếu lấp lánh nên mới nhập môn đã được “làm chức lớn” rồi. Trong dịp chuẩn bị cho lễ tốt nghiệp, một huynh trưởng chức sắc gọi đệ lên bảo: “Tôi nghe anh em khen bỏ chịu khó và kỹ lưỡng lắm. Nhờ bỏ phụ trách “trường ban tổng dọn dẹp” cơ xường nhé!” Trường ban oái lắm chứ. Nhận liền, và dẫn anh em xông vào làm ngay. Kết quả là Cơ xường sạch như li như lau. Đến Ông Tây Peret còn phải khen “bố cu bông” nữa là! Lần khác có một Đại sư huynh giao việc: “Thành ơi, tớ biết bỏ vẽ vời hay lắm. Nhận làm giùm “trường ban trang trí” nhé!” Xong ngay thôi. Sư huynh thấy không, ngọt dễ sợ! Trước khi phân công cho đàn em các huynh trưởng thường tặng một ly “nước đường” cho mát phổi! Chưa hết, còn một ly đặc biệt nữa, ly này là ly cối và còn ngọt hơn nước đường nữa, thực sự là Coca chanh muối do sư huynh Võ Hoàng tặng. Không biết sư huynh còn nhớ không? Trong một giờ nghỉ trưa, sư huynh đãi đệ một ly Coca chanh muối và ôn tồn bảo: “Tớ nghe nói hồi trước cậu làm bảo hay lắm phải không? Tham gia ban Báo chí với anh em đi!” Hay lắm thì không chắc, nhưng nghe làm báo là đệ “bỏ” vào ngay. Thế là đệ theo chân sư huynh Giụ-Hùng làm báo Xuân Công Nghệ. Nãy giờ đệ kể chuyện nước đường, nước ngọt là nói chơi cho vui để lá thư này đỡ nhạt thôi; chứ mọi người đều biết ngày xưa ở Cơ Nhạc huynh trưởng

ời lên một tiếng là đàn em hưởng ứng ngay. Đó là truyền thống mà!

Làm báo với sư huynh Giụ-Hùng đệ có rất nhiều kỷ niệm. Báo Xuân năm 68 tuy khiêm nhường về hình thức vì quay roneo, nhưng nội dung khá phong phú nhờ sư huynh có hai cái tài ắt có và đủ để làm báo. Đó là kiếm tiền và viết bài. Sư huynh có nhắc nhớ trong bài viết Tâm tình Công Nghệ là đã bị Thầy Rững “giũa” sát rạt (chứ không “bôm bê” anh Hùng nhi?) vì Thầy cho 100 mở sổ mà dám sửa lại 500 để “cò mồi” người khác. Đệ nghĩ Thầy chỉ muốn răn đe một chút thôi, chứ Thầy thông cảm lắm! Còn bài vở thì khoẻ thôi. Thiếu bài mục nào sư huynh trám ngay. Huynh có thể viết mọi đề tài, mọi thể loại và viết rất nhanh nữa. Người tài thì hiền quý vị ạ! Đệ còn nhớ Ban Báo chỉ đặt “trụ sở” trong một phòng nhỏ đầu dãy hành lang phía trái cầu thang đi lên Hải Nhạc. Phòng chật chội lại thêm chiếc máy quay roneo, giấy tờ chất đầy cả lối đi. Trời nóng nực, anh em làm việc vất vả vì phải tranh thủ những giờ nghỉ. Sư huynh Giụ-Hùng không nghiện, còn đệ hút thuốc như ồng khói tàu. Khói thuốc dày đặc. Biết là làm cho sư huynh khó thở lắm, nhưng ghiền quá cứ phì phà. Tuy bực bội nhưng huynh không nỡ nói nặng nhẹ tiếng nào cả! Bây giờ đã lớn tuổi, bác sĩ cấm hút thuốc, nghĩ lại thấy mình đạo ấy thật không biết điều với sư huynh đệ.

Niên khóa 67-68 là năm học vui nhất đời sinh viên. Đầu năm là Lễ Nhập môn, tổ chức lần đầu tiên. Khóa 10 được vinh hạnh đỡ đầu cho tân sinh viên. Buổi lễ thật long trọng và mới lạ đã gây một ấn tượng thật đẹp cho tất cả sinh viên và gia đình. Từ cửa Cơ xưởng bước vào phía tay phải là các hàng ghế cho gia đình sinh viên năm thứ nhất, quý Thầy và quan khách.

Giữa lối đi vào thật rộng là chỗ tung hoành của Ông Thần Công nghệ, do Hồ-Phụng (CN10) thủ diễn thật xuất ... thần! Thần Công Nghệ mặc áo giáp và mũ che mặt bằng da của lò đúc, chân mang

ủng trông khiếp lắm. Lò rèn, đe, búa tạ được di chuyển ra “sân khấu” để Ông Thần làm dụng cụ hành xác tội tã các đàn em mới vào trường. Trong buổi lễ đáng nhớ ấy tiểu đệ được cất cử đóng vai nhắc tuồng cho Ông Thần biểu diễn trò vui ...

Cuối năm, anh em mình đã tổ chức một Dạ vũ tung bừng náo nhiệt. Nhiều sáng kiến được áp dụng đã làm cho buổi lễ vui chưa từng có trong lịch sử Cơ Nhạc. Cột đèn được trồng hai bên đường từ Cơ xưởng dài ra đến ngã ba chỗ quẹo sang Kiêu Nhạc. Đèn hoa giăng mắc rục rờ. Mỗi người tham dự được phát một băng tên đeo ở ngực áo có mang số để sau đó dự xổ số trúng giải thưởng. Nhìn băng tên là biết ngay anh chị em Công Nghệ trước sau hay khách mời khỏi phải giới thiệu. Băng tên viết bằng chữ Gothique quá đẹp do bàn tay khéo léo có một không hai của sư huynh Hoàng-Thu. Đêm hôm đó, huynh đệ Cơ Nhạc “nhót” gần tới sáng. Người đẹp (La plus belle pour aller dancer) của tiểu đệ cứ khen mãi là “các anh Công Nghệ hào hoa phong nhã quá!” Nàng “chấm điểm” cho ba anh khiêu vũ đẹp nhất là Hồ-Phụng (CN10), Nguyễn Đình-Mẫn (CN10) và Võ Văn-Hoàng (CN9). Khi được hỏi: “Còn anh thì sao?” thì người đẹp làm bộ xụ mặt xuống, lắc đầu lia lịa rồi cười.

Anh Hoàng ơi !

Nhờ nỗ lực của một số anh em tạo được WS KSCN, nhất là sư đệ Đắc-Ứng CN13, để giờ này anh em khắp nơi nói lại được vòng tay. Một người ở Nam bán cầu lạnh lẽo ngồi gõ lóc cóc thì người ở miền Nam nước Pháp nắng ấm chan hòa đọc được ngay. Đêm nay, viết những dòng tâm tình này gởi đến sư huynh lòng đệ thật bùi ngùi. Đệ có cảm giác ấm cúng, tương như đang ngồi đối diện và đệ lâu lâu lại thấy huynh lắc đầu nhẹ một cái, mỗi lần như thế tay đưa lên vuốt tóc. Đó là thói quen của sư huynh ngày xưa. Đệ vẫn nhớ giọng

hát trầm ấm ngọt ngào và giọng nói với đàn em luôn ấm áp, thân tình của Võ huynh. Đọc những dòng thư này, đệ đoán chắc là với một tâm hồn nghệ sĩ đa cảm sự huynh sẽ khóc. Đừng nén cảm xúc mà chi. Hãy khóc huynh ạ! Những giọt nước mắt nhỏ xuống đôi khi có thể làm dậy lên hương đời. Hương xưa nhưng vẫn mãi bát ngát và đậm thắm vô cùng.

Đệ muốn cảm ơn cuộc đời đã cho anh em mình những năm tháng Công Nghệ tuyệt vời, có Thầy Vinh, Thầy Rừng, Thầy Cảnh, Thầy Hùng cùng tất cả sư phụ mà tự trong thâm tâm của đệ luôn giữ niềm tôn kính như những ân sư đã dày công đào tạo đệ từ trở thành những người hữu dụng cho xã hội, cho đất nước. Mái trường yêu dấu ấy còn có các sư huynh Giụ-Hùng, Võ Hoàng cùng vô số

huynh đệ khác đã góp sức xây dựng truyền thống Công Nghệ tuyệt đẹp để sau mấy mươi năm, dù ở bất cứ nơi nào, mỗi lần nghe nhắc đến hai chữ Công Nghệ là anh em ta lại thấy lòng dấy lên một nỗi sung sướng và tự hào.

Thư khá dài, xin hẹn thư sau. Kính chúc quý Thầy và huynh đệ cùng gia quyến vạn an.

Chào thân ái.

VĨNH-NGỘ CN10

Dạy Vợ

Quan Nghiệp CN13

Trót sinh ra làm thân nam tử,
Lại định cư nhằm xứ Cờ Hoa.
Nơi mà Vua cũng thua bà,
Dạy vợ như tôi đúng là chuyện lạ.

Dạy từ cách quét nhà, rửa chén,
Dạy từ điều giặt giũ, nấu ăn.
Để cho kết quả khá quan,
Phép thực hành, TÔI LÀM cho vợ thấy.

Từ lúc mới về, nay cũng vậy,
Sợ vợ làm bậy tôi làm thay.
Cho nên từ trong ra ngoài,
Việc lớn việc nhỏ để ngài "DẠY" cho.

Mài dao dạy vợ gương còn đó,
Tôi đây cũng chịu khó mài dao
"Tôi nay em ăn món nào,
Để anh xắt xắt xào xào mang lên"

Tôi dạy vợ, mình nên "do it"
Dù sao cũng đỡ ít lành nhiều
Đêm đêm chân căng sắp xiêu,
Vợ tới khều khều: "vô trông nha anh" !!!!

Gia Cát Bụi

Đời Sống của một Cựu Sinh Viên KSCN tại Saudi Arabia

Phan Công Hào

Là một thuyền nhân rời Việt Nam đi tị nạn, cuộc sống của tôi và gia đình ở xứ lạ quê người cũng trải qua nhiều khó khăn và thử thách, nhất là trong những năm đầu tiên mới định cư vào đất Mỹ. Bỏ lại tất cả tài sản, nhà cửa, gia đình bà con thân thuộc và nơi chôn nhau cắt rún ra đi với vòn vẹn hai bàn tay trắng, vật lộn với cuộc sống nơi xứ người hy vọng xây dựng lại được một cuộc sống mới cho mình và tương lai cho con cái mình thật không đơn giản. Tuy vậy, tôi cảm thấy mình vẫn còn rất may mắn, ít ra cũng có một số ít vốn liếng kỹ thuật căn bản mà mình đã gặt hái được từ khi đi học ở Việt Nam, nhất là những sự thu thập rất đáng kể từ Trường Quốc Gia Kỹ Sư Công Nghệ Phú Thọ (KSCN).

Nhập học khóa 17 KSCN vào mùa Hè độ lữa năm 1972, việc học của khóa tôi phải bị gián đoạn gần một năm trời vì sự thay đổi chế độ năm 1975. Ra trường năm 1977 tôi được ở lại Sài Gòn làm việc cho Công Ty Kỹ Thuật Hóa Chất. Cũng nhờ có công ăn việc làm “chính thức” như vậy nên gia đình tôi không nằm trong diện phải “tình nguyện” đi kinh tế mới. Làm cho nhà nước lúc bấy giờ với đồng lương chi tương trưng và rất là khiêm nhường, công việc làm thì chẳng thấy đi về đâu, và nhất là sự quan tâm đến vai trò của mình (hay của người dân miền Nam nói chung) vào cái xã hội và chế độ mới. Tôi rất lo lắng không biết tương lai mình, rồi đến tương lai con cái mình sẽ như thế nào. Càng ngày tôi càng thấy cuộc sống càng bị bế tắc không lối thoát, nên tôi quyết định đánh một ván bài cuối cùng, gom góp được một ít của cải còn lại để đổi lấy ba chỗ trên một chiếc tàu nhỏ đi vượt biên theo diện người Hoa vào năm 1979. Đúng ra tôi có rất nhiều cơ hội để đi tị nạn năm 1975, nhưng lại quyết định ở lại, một lối

lầm thật to lớn và một bài học thật thấm thía cho cuộc đời mình.

Rời Long An trong một đêm trăng sáng lấp lánh của tháng Tư, lên đênh trên biển khơi hơn 9 ngày, bị hải tặc theo đuổi mấy ngày trời, cập bến vào một hoang đảo không người ở Indonesia, sinh sống ở đây hơn 9 tháng, một lần bị bệnh sốt rét rừng tương đầu đã chết, gia đình tôi may mắn được định cư tại tiểu bang Washington năm 1980. Qua tới được Mỹ, tôi đã cố tìm kiếm rất nhiều công việc kỹ thuật mà trùng hợp với nghề của mình để làm nhưng chẳng được theo ý muốn vì bằng cấp của mình ở Việt Nam các hãng xưởng bên Mỹ không công nhận. Do đó, mình chỉ nhắm vào công việc lao động để làm sinh sống mà thôi. Nhưng sau một thời gian ngắn, tôi đã tự đặt câu hỏi cho mình: Không lẽ mình phải làm công việc như thế này mãi hay sao? Tương lai của mình sẽ đi về đâu với tuổi tác của mình càng ngày càng cao và sức khỏe càng giảm thiểu đi? Nhiều đêm nằm suy nghĩ lại thấy sự hy sinh của mình phải chỉ để đạt cái mục đích này thôi hay sao? Vì lẽ đó, tôi nhất quyết đi học lại để lấy được cái bằng ở đây mặc dầu tình trạng kinh tế gia đình của mình lúc đó cũng rất là chật vật.

Đến cuối năm 1981, sau gần hơn một năm cặm cùi vừa đi làm vừa đi học, tôi được cho phép tốt nghiệp ra trường và bắt đầu đi làm việc về kỹ thuật của mình. Rất là may mắn cho tôi chỉ chưa đầy hai năm qua đến Mỹ mà mình đã có được công ăn việc làm với hãng Chevron ở San Francisco, một công ty dầu có tiếng và rất tốt. Phải công nhận rằng tôi đã học hỏi rất nhiều đủ về mọi mặt với hãng này. Từ một kỹ sư “tị nạn” với tiếng Anh còn bập bẹ, tôi rất may mắn có nhiều cơ hội được thuyên chuyển

đi làm ở nhiều nơi trên đất Mỹ, từ các xưởng lọc dầu ở Richmond, El Segundo (California), Salt Lake City (Utah), Port Arthur (Texas), đến các Trung Tâm Nghiên Cứu và Phát Triển Kỹ Thuật (Research & Technology) của Chevron ở San Francisco và San Ramon, California.

Sau 10 năm làm ở Mỹ, đầu năm 1991 thì Chevron muốn cho tôi đi công tác dài hạn ở Trung Đông với hãng Aramco, một hãng dầu của Ả-Rập Saudi nhưng Chevron có 25% quyền sở hữu. Chưa hiểu rõ tình cảnh ở đây ra sao, đứng ra thì tôi cũng có phần hơi tò mò và hiếu kỳ, tôi chấp nhận công việc làm này ngay và dọn hết gia đình mình qua đây từ giữa năm 1991 (sau vụ chiến tranh vùng vịnh mà Iraq chiếm cứ Kuwait đã chấm dứt). Nghĩ lại thấy thời gian sao mà đi qua nhanh quá! Mới đây mà mình đã rời Việt Nam 26 năm và làm việc ở Trung Đông này gần 15 năm rồi.

Trước khi tôi chia xẻ với các bạn về công việc làm và cuộc sống của tôi ở đây, xin cho tôi đề cập đến vài chi tiết thống kê của nước Ả-Rập Saudi này, của công ty dầu hòa Saudi Aramco mà tôi đang làm, cũng như sự quan hệ của quốc gia này và tầm vóc quan trọng về sự hiện hữu của dầu hỏa ở đây đối với nền kinh tế của thế giới nói chung và của nước Mỹ nói riêng.

Công ty tôi đang làm có tên là Saudi Aramco. Trước năm 1991, công ty này được gọi là Aramco, một công ty dầu khí lớn nhất thế giới về mức dầu sản xuất hàng ngày cũng như về lượng dầu dự trữ (oil reserve). Công ty này cũng đứng hàng đầu trên thế giới về mạng lưới hơi đốt (master gas system). Lịch sử của hãng này bắt đầu từ năm 1933 khi Ả-Rập Saudi ký bản thỏa hiệp nhượng bộ với SOCAL của Mỹ (tức Chevron lúc bấy giờ) cho phép hãng này quyền tìm kiếm và khai thác dầu khí trên toàn lãnh thổ của quốc gia này. Ba năm sau đến năm 1936, vì không tìm kiếm được gì, Chevron phải nhượng lại 50% chủ quyền cho hãng dầu khác là Texaco. Sau khi cả 2 công ty hợp lực lục lọi tìm kiếm thêm hơn bốn năm nữa, một giếng dầu đầu tiên đã được khám phá năm 1938 tại thành phố Dhahran, nơi tôi đang ở. Sự

thành công này đã lôi cuốn thêm 2 công ty dầu khí lớn của Mỹ, Exxon và Mobil vào cộng tác để khai thác và mở rộng ra sự khai thác dầu khí. Như vậy mỗi công ty dầu khí của Mỹ có 25% phần quyền sở hữu trong công ty lúc bấy giờ. Đến năm 1973, chính phủ Ả-Rập Saudi quyết định sẽ dần dần quốc hữu hoá công ty dầu này, mua quyền nhượng bộ và quốc hữu lần hồi phần đầu tư của các hãng dầu của Mỹ từ 25% cho đến 60% vào cuối năm 1974. Chắc các bạn còn nhớ vụ khủng hoảng dầu hỏa trên thế giới xảy ra vào những năm 1973 & 1974. Đến năm 1990 thì 100% sở hữu của công ty này nằm trong tay của chính phủ Ả-Rập Saudi và công ty đổi tên lại là Saudi Aramco, tên chính thức bây giờ.

Saudi Aramco sản xuất trung bình 10 triệu thùng dầu mỗi ngày để xuất cảng. Mỹ và Nhật nhập cảng gần 50% của số lượng này (dầu nhập cảng vào Mỹ từ Saudi Arabia đứng hàng thứ nhì sau Gia Nã Đại); phần còn lại thì xuất cảng qua Âu Châu, Trung Hoa, và các quốc gia Nam Á Châu. Như các bạn đã thấy và có thể kết luận, công việc đảm bảo sự cung cấp dầu từ Ả-Rập Saudi này đóng một vai trò rất quan trọng trong nền kinh tế Mỹ-Nhật cũng như nền kinh tế toàn cầu.

Tôi hiện nay giữ trách nhiệm cho một nhóm được tạm gọi là "Design Services" với 40 nhân viên bao gồm các kỹ sư, kỹ thuật viên (designers) và kỹ nghệ họa viên (CADD operators) trách nhiệm cho công cuộc thiết kế, xây dựng và bảo trì những dụng cụ, thiết bị và máy móc cho các dàn khoan trên đất liền (onshore) cũng như ngoài biển khơi (offshore), các nhà máy phân chia dầu khí (Gas & Oil Separation Plants thường được gọi tắt là GOSPs), cùng với hệ thống ống dẫn dầu (pipelines) cũng như các nhà máy lọc dầu (refineries) và trung tâm chi phối dầu khí (terminals) nằm về phía Bắc của thành phố Dhahran. Công việc và trách nhiệm của nhóm tôi là bảo đảm cho sự lưu thông và vận chuyển dầu khí để không bị gián đoạn. Nghe thấy cũng rầm rộ ghê hả? Thật vậy, công việc của tôi làm thật là đa dạng và phức tạp. Có khi tôi phải đi ra dàn khoan ngoài biển xa mấy ngày mới về lại đất liền. Các bạn có biết là những dàn khoan dầu

và nhà máy phân chia dầu khí ngoài khơi này rất to lớn và có đủ tất cả tiện nghi như một thành phố nhỏ ở đất liền không? Hãng này có cả vài trăm dàn khoan và GOSP như vậy nằm rải rác trong vùng vịnh Persian Gulf; còn các ống dẫn dầu xuyên lục địa thì rất dài và rất lớn với đường kính to đến 80 inches; to lớn đến nỗi mình có thể đi hay chạy trong đó một cách thoải mái.

Khoảng 50% những người làm trong nhóm tôi là người ngoại quốc (được gọi là “Expatriates”) còn lại 50% là người địa phương Á-Rập Saudi trong đó một số đã học và tốt nghiệp từ Mỹ về. Người ngoại quốc thì nhóm tôi có kỹ sư Mỹ, Gia Nã Đại, Anh Quốc; còn lại phần lớn là từ Á Châu như Phi-Luật Tân, Ấn Độ và Pakistan. Ai ai cũng làm việc rất hăng say mặc dầu lương hướng cách biệt rất xa cho mỗi quốc tịch, có nghĩa là kỹ sư thuê từ Mỹ thì lương cao nhất rồi đến Anh, Gia Nã Đại, dân địa phương Á-Rập Saudi, dân của các nước Á Châu khác và thấp nhất là dân từ các nước Á Châu. Tôi nghĩ nếu luật “discrimination” của Mỹ mà áp dụng ở đây thì chắc công ty này sẽ bị kiện đều đều và nhiều người chắc sẽ được thắng kiện đó!

Nói chung thì công ty này có tất cả khoảng 48 ngàn nhân viên mà trong đó người ngoại quốc có khoảng 2 ngàn người Mỹ, 2 ngàn người Anh, 5 trăm người Gia Nã Đại, 3 trăm người Úc, khoảng 5 ngàn người Phi Luật Tân, 6 ngàn người Ấn Độ và Pakistan và một ít từ những quốc gia Á-Rập khác và từ Phi Châu. Người Mỹ gốc Việt như tôi thì hiện nay có 9 người, hầu hết là kỹ sư, nhưng có một anh phi công trực thăng, cựu Trung Úy phi công của Việt Nam Cộng Hòa. Trước đây có thêm một phi công trực thăng nữa. Anh này là cựu Trung Tá Không Quân nhưng đã nghỉ về hưu từ năm 2002. Trong trại tôi ở có bốn gia đình Việt Nam thỉnh thoảng gặp nhau hội họp tiệc tùng cũng vui.

Thành thật mà nói sở dĩ tôi còn làm ở đây lâu thế này, gần 15 năm vì tôi nhận thấy cuộc sống của gia đình mình được thoải mái hơn ở Mỹ. Gia đình tôi, vợ và con gái đầu dợn hết qua đây từ năm

1991. Hai đứa con sau, một trai một gái, đều sinh trưởng và đang đi học ở đây. Gia đình tôi cũng như hầu hết các gia đình ngoại quốc khác thì sinh sống trong một trại cho “Expatriates” cách biệt với dân địa phương. Hãng này có 4 trại như thế nằm rải rác gần các khu vực chính của các mỏ dầu. Nếu các bạn còn nhớ những căn cứ Mỹ lúc xưa ở Việt Nam thì chỗ gia đình tôi ở cũng tương tự như vậy nhưng nhà cửa thì đẹp hơn và chắc hơn nhiều so với những nhà gỗ của trại Mỹ ở Việt Nam lúc xưa. Nhà cửa thì được xây như kiểu “Track Home” tương tự những khu mới phát triển bên Mỹ (new development). Mỗi trại như vậy đều có đầy đủ cơ sở phục vụ, từ bệnh viện, trung tâm giải trí, các sân thể thao, phòng tập thể dục, bưu điện, nhà hát, nhà hàng ăn, nhà bán đồ ăn và thực phẩm, đền trường học cho con cái mình, sân Golf...đầy đủ chẳng thiếu một cái gì cả, cũng tựa như một thành phố nhỏ ở Mỹ. Trường học cho con cái ở đây thì rất tốt, dạy theo chương trình giáo dục của Mỹ mặc dầu có các quốc tịch khác như Gia Nã Đại, Anh, Úc vì tỷ số học sinh với thầy giáo thì rất là nhỏ so với trường ở Mỹ. Hơn nữa, chuyện hút thuốc, uống rượu hay liên hệ với băng đảng thì hoàn toàn khỏi phải lo ở đây!

Phần tôi thì công việc làm cũng rất bận rộn, công việc lúc nào cũng có hết cho nên đôi lúc cũng thấy “stressfull”. Nhưng tôi lại thích công việc của mình bởi vì mình thấu hiểu cận kề mọi công việc nên việc điều hành cũng rất là trôi chảy và tốt đẹp. Thật ra lương hướng căn bản (base salary) ở đây cũng không hơn gì bên Mỹ nhiều. Nhưng vì làm ở khu vực này nên mình được hưởng thêm một phần phụ trội gọi là “Expatriate Premium”, lãnh trên phần trăm lương căn bản của mình. Hơn nữa, làm ở ngoài nước Mỹ, mình chỉ phải đóng thuế liên bang (Federal Income Tax) trên một phần của tổng số lợi tức thu nhập của mình mà thôi, nghĩa là hơn một nửa lương mình không phải đóng thuế liên bang (được gọi là Foreign Income Exclusion). Vì vậy mình có thể tiết kiệm và để dành được khá hơn ở Mỹ. Thêm nữa, mỗi năm mình được phép nghỉ hè tới 5 tuần nên mình có thể đi chơi bất cứ chỗ nào cũng thông thả. Vì vị trí của nước này nằm gần Âu Châu và Á Châu (khoảng 6 giờ máy

bay đến Paris hay Bangkok) cho nên việc đi du lịch tới những nước trong hai vùng này rất là dễ dàng và tiện lợi. Gia đình tôi rất may mắn có được cơ hội đi tham quan rất nhiều quốc gia trong thời gian làm ở đây.

Đó chỉ là những cái lạc quan “positive” thôi. Ngoài những sự lạc quan này, mình còn phải chịu đựng những chuyện phiền hà khác nữa. Như chắc các bạn đã biết, miền này là miền sa mạc cần cối và khí hậu thì rất là nóng có khi lên đến 115°F. Nhiều khi nóng đến nỗi mà các chuyến bay trực thăng ra dàn khoan phải bị huỷ bỏ vì không khí quá loãng không thể nâng máy bay lên được. Saudi này là 100% Hồi giáo, tuyệt đối không rượu, không bia, không có đầy đủ phương tiện giải trí. Còn phần đồ ăn Việt Nam thì cũng rất hạn chế, nhất là thịt heo thì tuyệt đối không có. May thay, gần đây có 1 nước Ả-Rập láng giềng là Bahrain (nơi mà Michael Jackson thiết lập residency sau vụ tòa xử ở California năm ngoái) tuy là xứ Hồi giáo nhưng quốc gia này rất là thoải mái (liberal) mọi thứ đều có đủ. Bahrain cách Saudi chỉ qua một cái cầu dài khoảng 30 Km và chỉ cần 45 phút là mình có mặt ở đó tha hồ mà hưởng thụ. Kế đến là Dubai bên nước United Emirates chắc các bạn cũng đã nghe qua rất là tự do và phóng khoáng.

Một cái phiền phức ở đây nữa và cũng là một điều lo lắng nhất cho mình là sự an toàn khi lái xe ngoài xa lộ. Với tốc độ giới hạn là 120 Km/hr, nhưng dân ở đây lái xe đến tốc độ 160 Km/hr (100 Miles/hr) là chuyện bình thường. Thêm vào đó, họ lái xe rất ẩu mà tôi đã chứng kiến nhiều vụ tông xe rất khập hờn. Do đó chỉ khi nào cần thiết lắm thì mới lái xe ra phố mà thôi và mỗi lần đi thì phải hết sức cẩn thận.

Còn một điều lo lắng nữa là vấn đề an ninh và khủng bố. Bin Ladin là dân Saudi và chắc các bạn còn nhớ 15 người trong 19 người liên can đến 9/11 là Saudi. Chắc các bạn cũng nghe đến các vụ khủng bố đột nhập và tấn công vào tòa lãnh sự Mỹ và các chung cư của người ngoại quốc ở, nhất là người tây phương, bắt làm con tin, vân vân. Đây cũng là một mối quan tâm lớn cho những người

ngoại quốc làm việc ở đây mặc dầu trong vòng hai năm trở lại đây thì những vụ khủng bố này không còn xảy ra nữa.

Làm ở đây, 60 tuổi là bắt buộc phải về hưu. Tuy nhiên đại đa số dân ngoại quốc nghỉ hưu sớm khoảng 55 tuổi thôi. Tôi hy vọng làm ở đây thêm vài năm nữa rồi sẽ quyết định về hưu non nhưng chưa biết tính sao.

Hy vọng với bài viết này, các bạn đọc và hiểu được chút ít về cuộc sống và việc làm của một Kỹ Sư Công Nghệ tại Trung Đông. Nếu bạn cựu Kỹ Sư Công Nghệ nào muốn thử qua đây làm việc, gởi cho tôi cái Resume. Tôi sẽ chuyển đến phòng quản lý nhận việc thử xem sao.

Xin tổng chào tất cả các đàn anh và các bạn Kỹ Sư Công Nghệ.

Phan-Công-Hào CN17

Bệnh Cũ

(mến tặng Đại-hiệp Quân-Lác, CN17)

- Thưa bác sĩ, em bị lác
- Anh hãy thử điều trị bằng cách tắm kỹ xem sao

Một tháng sau, bệnh nhân vừa gãi vừa nói:

- Không khỏi, thưa bác sĩ
- Thế anh đã tắm thật kỹ chưa?
- Dạ, em cũng đã thử; nhưng ngừng điều trị một tháng thì bệnh cũ lại tái phát!

(TVinh kể)